

Gent passejant, un diumenge a la tarda,
a l'alçada de les Paretetes. Any 1966

Ja en els anys 70 es va fer desaparèixer la paret esquerra, i restà només una de les dues. Tot i que abans semblaven estar a mig camí del poble a l'*empalme*, avui, l'expansió urbanística ha arribat fins a les Paretetes i observo com les màquines s'enduen l'última pareteta. No seria mala idea que quedés en el record col·lectiu dels alpicatins aquesta anècdota històrica en forma de nom de carrer.

Fabià Corretgé Blasi

Les màquines s'enduen l'última pareteta. Juny 2003

Entrevista a Susanna Nieto

per Marçal Abella i Robert Queral

L'entrevista d'aquesta edició la dediquem a una persona que ens genera un flux d'idees, una professional de la informació, una Taure, apassionada, apolítica, sense conviccions religioses, antifutbol. Amb una passió fonamental: comunicar; prefereix el rebuig a provocar indiferència. Amb una presentació tan plena d'estratègia, qui es resistirà a llegir aquesta entrevista i així endinsar-se una mica dins la vida de Susanna Nieto.

Pregunta. Expliqui'ns qui és Susanna Nieto. Com és fora de la pantalla?

Resposta. Per començar una pregunta molt complicada. Sóc una persona molt pacífica, m'agrada el silenci, escoltar música i llegir tot el que cau a les meves mans. No hem d'explicar-ho tot d'un mateix, aleshores se sap tot.

P. Quins són els passos seguits per vostè fins arribar a conduir un programa de televisió?

R. La casualitat porta a llocs imprevistos, la meva vocació per la ràdio m'ha portat a treballar durant set anys per la Cadena Ser. Vaig estar fent *Fórmula Radio* als 40 Principals, posteriorment vaig entrar al grup Segre, on també vaig estar fent *Fórmula Radio*, però les meves ganes de comunicar-me i d'aprofundir molt més en els temes em va dur a realitzar un programa nocturn titulat *Quan arriba la nit*. Era un magazin, en què tenia entrada qualsevol tema i qualsevol persona per telèfon, això al Grup Segre li va agradar i van traslladar la idea a la televisió i així va néixer *El Mirall*.

La casualitat porta a llocs imprevistos

P. Com ens descriuria la seva feina?

R. Molt intensa, no tinc temps per assimilar moltes coses, però sí que de les petites coses de cada dia vaig aprenent i és un plaer conèixer tantes persones diferents. Llegir tant per intentar fer bones entrevistes t'ajuda a descobrir moltes històries, molts móns, que de cap altra forma seria possible

conèixer. Això vol dir molta intensitat, tot molt immediatament i el dia a dia sense adormir-se.

P. Quin és el secret del seu èxit?

R. Èxit és una paraula buida de contingut, l'èxit per a mi és intentar-ho sempre, una vegada més...

P. Qui va ser l'artífex d'*El Mirall*?

R. Tal com he dit abans el programa de ràdio. Ens va fer molta il·lusió, encara que no sabíem el munt de feina que aquesta decisió comportava. (Amb la seva rialla d'entremaliada, ens comenta que si hagués tingut la més petita idea d'aquesta feinada, ja haguéssim vist si...).

P. *El Mirall* s'emet en directe o bé està gravat?

R. Sempre en directe a dos quarts de cinc de la tarda, passi el que passi, vingui qui vingui i estiguem com estiguem. Perquè és un compromís que hem adquirit. Estem en una

emissora local que no té res més, no tenim una graella suficientment àmplia per poder ficar un altre programa. Hem de fer directe encara que no funcioni el *prompter*, o no funcionin les càmeres o no s'hagin presentat els invitats o no estiguis del tot maquillada o qualsevol altra cosa.

Èxit és una paraula buida de contingut.

P. Hi ha gaires directes a TV Lleida?

R. No molts, però està motivat per l'aprofitament de l'espai. És un mateix escenari virtual. Alguns cops no coincideix el directe amb el temps per fer un determinat programa.

P. Com s'aconsegueix tanta varietat de col·laboradors en el programa?

R. És el més costós, el més difícil i el que provoca més estrès perquè *El Mirall* és fa amb un càmera, que és qui enregistra les imatges; amb una grafista, que és la que fa els rètols, els noms dels invitats, i jo mateixa. Evidentment he de fer les tasques de producció i cada dia necessites gent, gent que sigui interessant, seriosa, que vingui a l'hora i sobretot que faci el que has pactat, perquè no oblidem que és un programa en

directe. Per sort, *El Mirall* té un grup de persones que vénen desinteressadament cada setmana, els quals es treballen molt les seves seccions.

P. Qui decideix els continguts i els col·laboradors que han de participar a *El Mirall*?

R. De moment jo, perquè sóc directora, productora i presentadora, la qual cosa em deixa una llibertat en la qual puc gaudir una mica més.

P. El decorat de TV Lleida és virtual. Expliqui'ns quina és la tècnica utilitzada per tal de veure un decorat per televisió?

R. No sóc gaire experta en aquest tema, però puc dir què és un plató, no gaire gran en forma semicircular. Això ens dóna l'efecte òptic suficient per tal de poder inserir una imatge virtual. Està fet de color verd molt lleig i és així perquè la gent no porta generalment aquest color, ja que aleshores els invitats sortirien transparents. Al decorat hi va encastada una imatge que correspon al programa que s'estigui realitzant en aquell moment. La resta és un sistema informàtic i per ser una televisió local tenim una molt bona tecnologia, admirada per altres televisions locals. Com tota la tecnologia té errors. Alguns cops no surt el color que vols,

això provoca limitacions de vestuari, la gent no pot anar vestida de blanc i altres colors. Els convidats es fan un embolic absolut i algun cop, jo mateixa, he hagut de deixar-los alguna peça de roba. Imagineu-vos aquest problema 30 segons abans d'iniciar el programa, els nervis, com estan.

P. Quin creu vostè que és l'èxit de TV Lleida?

R. Lleida necessitava una mica d'expansió, una mica dir: "som aquí", encara que Catalunya és molt gran i Barcelona absorbeix per aquest centralisme que té, per la seva capacitat, la seva grandesa, la seva població. Lleida havia de donar les seves notícies i tenim gent que vol comunicar. Suposo que la gent l'ha rebut amb molta estima perquè és el primer cop que es fa quelcom seriosament, que s'ha involucrat molta gent, que s'han ficat molts diners i sobretot l'esforç de moltes persones.

P. Què creu que encara li manca a TV Lleida?

R. Li manquen moltes coses, sobretot més recursos. Es volen fer massa coses, es vol abraçar massa, crec que és l'esperit de superació. Però jo crec, personalment, que s'haurien de fer quatre coses ben fetes i no

tanta programació. Un equip ampli, perquè la sensació que et provoca pensar que no puguis estar mai malalta, ni agafar cap dia entre setmana de festa, aquesta sensació provoca un estrès molt gran, ja que *El Mirall* ha de sortir cada dia. Necessitem quaranta o cinquanta persones cada setmana que passin pel programa, saber de què parlaran, les imatges que necessitaran, el vestuari que necessitaré, entre altres coses.

**Manipular la informació és tan fàcil,
ens creiem tot el que ens ensenyen.**

P. Quin tipus de programa afegiria a la programació actual de TV Lleida? Potser retransmissions en directe d'actes culturals i esportius?

R. El que sí crec que necessita aquesta televisió són recursos humans, gent especialitzada, gent que ens pugui ensenyar, professionals que ens facin cursos per tal de poder millorar, pensar que d'aquí a cinc anys estaré fent el mateix no m'agrada gens.